

Tėvų skyrybos sudrebina bet kokio amžiaus vaiko pasaulį. Net kai tėvai nebegali toliau gyventi kaip pora, svarbu suprasti, kad vaikui jie abu lieka tėvais ir abu yra vienodai reikalingi. Vaiko teisių gynėja, psichologė Neringa Martišienė sako, kad suprasdami, kaip skirtingo amžiaus vaikai reaguoja į tėvų skyrybas, galime numatyti rizikas ir būti atidesniais, rūpestingesniais, galime labiau apsaugoti vaiką.

„Kuo vaikas mažesnis, tuo jam sunkiau suvokti, kas vyksta šeimoje, kodėl tėveliai nebegali gyventi kartu. Ikimokyklinio amžiaus vaikas į tėvų skyrybas linkęs reaguoti didesniu atsiskyrimo nerimu, padidėjusiu fizinio kontakto poreikiu. Nenustebkime, jeigu vaikas ims elgtis ne pagal savo amžių ir brandą, t. y. elgsis, kaip gerokai mažesnis – taip jis tiesiogiai ar netiesiogiai prašo didesnio tėvų dėmesio ir nuraminimo. Svarbu atliepti šiuos vaiko poreikius – būti šalia, apkabinti, paguosti – rodyti ne tik dėmesį, bet ir pasidalinti artumu“, – sako N. Martišienė.

Pasak psichologės, poreikis jausti artumą dažnai kyla dėl mažiausių išgyvenamos atstūmimo baimės –būti paliktam, nerimaujant dėl ateities.

Kiek vyresni – 7 – 10 metų vaikai dažniau linkę rodyti emocijas – liūdesį, pyktį, gali suprastėti jų mokymosi rezultatai, gali pradėti vengti mokyklos, tapti uždaresni.

„Mokyklinio amžiaus vaikas gali pradėti pykti ant vieno ar abiejų tėvų ir asmeniškai prisiimti kaltę dėl tėvų skyrybų. Tokio amžiaus vaikams reikėtų ramiai ir kantriai paaiškinti, kad tai tėvelių sprendimas ir jie nėra kalti ar atsakingi už jį. Dėl išgyvenamų jausmų neretai suprastėja vaiko mokymosi rezultatai, berniukai į vykstančias skyrybas labiau linkę reaguoti pykčiu, nepriimtiniu elgesiu, mergaitėms labiau būdingi nerimo sutrikimai ar depresyvi nuotaika“, – pažymi psichologė.

Su vyresniais vaikais psichologė rekomenduoja tartis, kai kuriuos sprendimus priimti kartu. Nereikėtų nustebti, jei apie skyrybas kalbėdami su paaugliu tėvai sulauks ūmios reakcijos – kaltinimų, į mamą ar tėtį asmeniškai nukreipto pykčio. Svarbu stebėti vaiką ir stengtis būti šalia, kai jam reikės palaikymo. Jei paauglys nori atsitraukti nuo esamos situacijos, svarbu jo norą gerbti ir per daug nesibrauti į privačią erdvę.

„Paauglys į tėvų skyrybas taip pat gali reaguoti prisiimdamas kaltę, gali suprastėti jo mokymosi rezultatai, o jeigu vaikas linkęs į niūrią nuotaiką – savižalą, šis elgesys gali sustiprėti. Išlikime budrūs, matykime ir padėkime vaikams išgyventi šį nelengvą etapą.

Tiesa, kuo paauglys vyresnis, tuo svarbesnė jo gyvenime yra socialinė aplinka, tad draugai ir kitos veiklos gali tapti atsvara skausmingiems išgyvenimams šeimoje“, – išvalgomis dalijasi vaiko teisių gynėja.

Pasak N. Martišienės, tėvų skyrybos palieka žymę bet kokio amžiaus vaiko gyvenime, todėl labai svarbu tarpusavio pykčius, nuoskaudas ir nusivylimus palikti nuošaly ir kuo didesnę dėmesį sutelkti į vaiką, jo išgyvenimus, emocijas. Skyrybų proceso metu ir po jų, tėvai vaikui turėtų užtikrinti neabejotiną paramą ir išlikti vaiko saugumo uostu.

